

Domrakstu konkurss
“Kāpēc Latvijai ir svarīgas manas Satversmē ietvertās pamattiesības?”

Tikai uz priekšu!

Darba autore – Keita Astone,
Bauskas pilsētas pamatskolas
9.b klases skolniece

Skolotāja – Ieva Mašale

Tikai uz priekšu!

„Tikai uz priekšu bez apstājas. (..) Tikai šoreiz vēl saņemieties, latvju puikas (..) – un Kurzeme būs brīva,”¹ kāda balss 1916. gada ziemā sauca nāves pārņemtajā Tīrelpurvā. Puiši ticēja, un 1919. gada izskaņā Latvija patiešām piederēja pašiem! Dzīvi palikušie Brīvības cīņu varoņi kopa dzeloņdrātīm pārpilno zemi un dzīvoja jaunizveidotā valstī, kurā bija sava kārtība, savi likumi un drošības garantis, kas sargāja, – Satversme.

Kad pēc dažiem gadu desmitiem piedzima mana vecmāmiņa, Latvijas pamatdokuments bija labi paslēpts, godā bija citi likumi. Dīvaina bija manas vecmāmiņas bērnība – bērnudārzā skanēja sveša valoda, Ziemassvētkos logiem priekšā klāja biezas segas, lai kāds neierauga izrotāto egli, nedrīkstēja iet uz baznīcu, runāt, dziedāt par to, kas sirdij tuvs. Vecmāmiņa atminas: „Mēs spējām šo valsti mīlēt tikai ar sirdi, ar vārdiem un darbiem to nevarēja. Vajadzēja dzīvot tā, kā citi vēlējās.”

Es šajā zemē laimīgi dzīvoju 15 gadus, un mani atkal sargā spēcīgs drošības spilvens – Satversme. Es jutos ļoti labi! Man nav jāņem rokās šautene un jāšargā Dzimtene. Varu svinēt svētkus – Lāčplēša dienā iededzu svečīti, 18. novembrī esmu pie Brīvības pieminekļa un vēroju ugunošanu, Ziemassvētkos izrotāju ne tikai eglīti, bet arī māju un pagalmu. Runāju savā dzimtajā valodā ne tikai mājās, bet arī izejot sabiedrībā. Deju svētkos varu izdejoēt skaistākās dziesmas, aši pieskriet pie Valsts prezidenta un uzņemt burvīgu pašportretu. Man ir tik daudz iespēju! Jutos droši un ikdienā pat neapjaušu, ka vairāk par ģimeni mani sargā Satversme.

Reizēm liekas, ka liela daļa cilvēku ir pārāk kūtri – arvien mazāk priecājamies par svētku egli, reti ieklausāmies dzirkstošajā latviešu valodā, ne vienmēr novērtējam iespējas. Daudz prasām no citiem, bieži nosodām, izdzēšam prieka lāpu ne vien līdzcilvēku, bet arī savās rokās.

Tieši tāpēc esmu apņēmības pilna laimīgi izdzīvot savu dzīvi – nevis kritizēt, bet rīkoties, jo manos spēkos ir viss, lai šo zemi darītu par laimīgāko pasaulē.

¹ Grīns, A. Dvēseļu putenis. Rīga: Liesma, 1990. 377. lpp.

Avoti

1. <https://likumi.lv/ta/id/57980-latvijas-republikas-satversme>
2. Kalniete, S. Es lauzu, tu lauzi, mēs lauzām, viņi lūza. Rīga: Jumava, 2000. 479 lpp.
3. Padomju Savienības nodarītie kaitējumi Baltijā. Rīga: Latvijas Okupācijas izpētes biedrība, 2012. 261. lpp.